

Arrest

nr. 244 536 van 23 november 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 15 juni 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2020 werd ingediend door:

Naam: Z. V.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1997

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.01.2020 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde Z. R, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3. §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3. §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (VC1285340) op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.05.2018 te Antwerpen*
- visumsticker n°[...] op naam van betrokkene met inreisstempel dd. 31.06.2013*
- visumsticker n°[...] op naam van betrokkene zonder inreisstempel*
- visumsticker n°[...] op naam van betrokkene zonder inreisstempel*
- vliegtuigticket ML Tours dd. 04.07.2015 en reservatiebevestiging Air Arabia dd. 30.11.2017 op naam van betrokkene met bijbehorende overschrijvingen dd. 06.07.2015 en 30.11.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van deze kosten: echter, louter de vaststelling dat de referentiepersoon tweemaal instond voor de betaling van een vliegpreis voor betrokkene, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko ten laste was van betrokkene. Niet alleen zijn deze beide betalingen te beperkt, ook kan bezwaarlijk gesteld worden dat vliegpreizen een essentiële iets zijn in het levensonderhoud van betrokkene. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene met aantoonde dat hij onvermogen was*
- attestation de charge de familie n°[...]dd. 14.11.2001 en attestation de charge de familie' n°[...]dd. 13.02.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat de referentiepersoon onder meer betrokkene ten laste neemt echter, uit deze attesten blijkt met op basis van welke concrete gegevens de lokale Marokkaanse autoriteiten (sic) hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste werd/wordt genomen door de referentiepersoon. De voorgelegde attesten worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De inhoud van deze attesten wordt niet afdoende gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Deze beide documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie- persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft met automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1. 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokkene in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu heeft verzoeker zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet met de intentie om zich te herenigen met een burger van de Unie, namelijk zijn broer Z. R.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(.)

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(.)”

Het begrip “ten laste”, zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een “ten laste zijn”. De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de “ten laste zijn” reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip “ten laste” door verwerende partij strikt geïnterpreteerd. Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot de bijgebrachte stukken is niet afdoende en luidt als volgt:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn broer, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker geld gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van zijn Nederlandse broer.

Nadat verzoekende partij zich in het Rijk had gevestigd, voorzag de referentiepersoon verder in de basisbehoeftes van betrokkene, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist. Wat betekent dat verzoeker dan ook geen inkomsten heeft gegeneerd in het land van herkomst en derhalve geen vermogen heeft opgebouwd.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds in het land van herkomst, zowel in Nederland, als in Marokko, financiële steun kreeg van de referentiepersoon.

Verwerende partij gaat klaarblijkelijk volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker vóór zijn binnenkomst in het Rijk, reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Verzoeker heeft aldaar verschillende jaren deel uitgemaakt van het gezin van zijn Nederlandse broer, en werd aldaar door zijn broer steeds onderhouden. Met dit gegeven werd door verwerende partij absoluut geen rekening gehouden.

Naast het feit dat verzoeker afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Marokko en in Nederland, heeft hij tevens afdoende aangetoond dat hij meteen na zijn vertrek uit Marokko in Nederland verder ten laste werd genomen door zijn Nederlandse broer en verder deel uitmaakte van zijn gezin. Hierover wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord gerept, zodat de motivering in de bestreden beslissing dan ook gebrekkig zijn.

Indien verwerende partij de bijgebrachte stukken correct had beoordeeld, dan zou meteen uit geheel van de beschikbare gegevens blijken dat er in casu eerdere geldstortingen zijn geweest in het land van herkomst en nog voor de aankomst van verzoeker in het Rijk.

Echter bewijzen deze stortingen op zich reeds het “ten laste zijn”. De motieven van verwerende partij zijn feitelijk onjuist en stemmen absoluut niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere stukken o.a. een authentieke stuk uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, m.n. Certificat administratif Charge de Famille, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag welk stuk hij dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn om het “ten laste zijn” te kunnen bewijzen. Bovendien stelt artikel 47/3, §2 Vw. dat bij ontstentenis van authentieke stukken uitgaande van de overheid de aanvrager het feit ‘ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger’ kan worden bewezen met elk passend middel.

Wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoeker heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, zijn aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken waardoor de beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

De motieven in de bestreden beslissing zijn gebrekkig en getuigen van onzorgvuldig handelen door verwerende partij en betreffen zelfs veronderstellingen.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C- 423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1 /05) verduidelijkt:

“De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35)”. Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: “60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”.

De gemachtigde dient bij zijn beoordeling van het begrip ‘ten laste’ te handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Het is uiteraard voor verzoeker niet evident om aan te tonen dat verzoeker onvermogen was in het land van oorsprong. Dat verwerende partij in tegenstelling tot wat de rechtspraak van het Hof van Justitie gebied strenge criteria hanteert in de beoordeling van de afhankelijkheidsband met de referentiepersoon. In de praktijk kijkt verwerende partij naar overschrijvingen gedurende een bepaalde periode, het inkomen van de referentiepersoon en bewijs van onvermogen. Verzoeker heeft al deze bewijzen geleverd maar faalt verwerende partij in de bestreden beslissing om voor elke criteria te motiveren waarom de bewijsstukken niet afdoende zijn?

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een financiële/materiële voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder mag derhalve eisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Nederlandse broer met wie hij zich in het Koninkrijk wenst teervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was / is van zijn broer.

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Europees Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia van 9.1.2007 (C-1/05) geoordeeld “dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen markering, punt 42).

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn broer. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Deze ten laste neming bestond reeds in Marokko, alsook in Nederland, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat.

Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat hij reeds eerder en voorafgaand de aanvraag ten laste was van zijn Nederlandse broer in Marokko, alsook in Nederland, en steeds deel heeft uitgemaakt van zijn gezin, zowel in Marokko, als in Nederland.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Ook is het hier duidelijk dat verwerende partij eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Eveneens bewijst verzoeker dat hij effectief onvermogen is, terwijl de verwerende partij tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie. In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening houdt met authentieke stukken uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat verzoeker ten laste was van referentiepersoon.

Verwerende partij doet de hogervermelde bijgebrachte stukken af als verklaringen op eer die niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs van ten laste zijn, omdat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst (en dus al dan niet omdat ze een gesolliciteerd karakter zouden hebben).

Verzoeker wijst erop dat het loutere feit dat verschillende overheidsinstanties akte nemen van eventuele "een verklaring op eer", niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken GEEN enkele bewijswaarde hebben.

Ook al miskent verwerende partij de bewijswaarde van dergelijke verklaringen op eer, hoewel deze normaliter gering is en passen in de toepassing van het principe van artikel 47 van de vreemdelingenwet (cfr. met elke passend middel).

Men kan moeilijk verwachten dat er een negatief bewijslast rust op verzoekende partij. Voor zover verwerende partij twijfelt aan de waarachtigheid van deze stukken, rust de bewijslast op haar zelf. Dat door verzoeker bijgebrachte stukken niet afkomstig zijn van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend.

Verzoeker stelt zich inderdaad terecht de vraag welke stuk hij dan dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn?

Dat verzoeker echter met elk passend middel (inkomstenbewijzen, geldoverschrijvingen, attesten van de Marokkaanse autoriteiten) heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn broer en dus niet louter verwijst naar de huurovereenkomst en domicilie. Dat uit de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk ander passend middel.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen. Deze afhankelijkheidsband bestond reeds in het land van herkomst. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door zowel de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie attestatie de charge de familie) als het vorige paspoort van verzoeker.

Het moge duidelijk zijn, dat wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk zou blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds is, van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken in hun geheel die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële - sociale - economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn broer.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoeker aangebrachte stukken, en op een kennelijk onredelijke wijze en o.b.v. een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste zou zijn geweest van zijn broer.

Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken in zijn geheel, die door de verzoekende partij werden neergelegd om zijn ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige en correcte feitenvinding.

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft uitgevoerd. Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij. Het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven en thans nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles aan deed om zijn aanvraag te weigeren. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met het geheel van alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd. Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Het enig middel is ernstig en gegrond.”

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en het begrip “ten laste zijn”, stelt verzoeker dat de gemachtigde volledig ten onrechte meent dat hij niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het herkomstland ten laste geweest te zijn van zijn Nederlandse broer. Verzoeker verwijst dienaangaande naar eerdere geldstortingen in het herkomstland. Die stortingen bewijzen volgens verzoeker op zich reeds het ten laste zijn. De motieven van de gemachtigde zijn volgens verzoeker feitelijk onjuist. Verder in het verzoekschrift komt verzoeker opnieuw terug op het feit dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaald heeft. De gemachtigde zou daarentegen een subjectieve interpretatie gegeven hebben aan het begrip “situatie van afhankelijkheid”, in tegenspraak met de rechtspraak. Volgens verzoeker blijkt uit de stukken dat hij reeds in het herkomstland, in Nederland en in Marokko, financiële steun kreeg van zijn broer. Eens verzoeker in België kwam, heeft de referentiepersoon ook verder in de behoeften van verzoeker voorzien. Dit houdt volgens verzoeker in dat hij ook geen inkomsten heeft gegenereerd in het herkomstland en geen vermogen heeft opgebouwd. Verzoeker zou hiermee bewezen hebben effectief onvermogen te zijn.

Daarnaast zou de gemachtigde er ook aan voorbijgaan dat verzoeker reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hij stelt daar verschillende jaren deel uitgemaakt te hebben van het gezin van zijn broer en thans nog steeds deel uit te maken van zijn gezin. Met dit gegeven zou de gemachtigde geen rekening gehouden hebben.

Verzoeker stelt verder uit de beslissing op geen enkele manier te kunnen afleiden waarom zijn aanvraag werd geweigerd. De gemachtigde zou nalaten toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat hij niet afdoende aantoonde dat hij reeds in het herkomstland ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

Verzoeker vervolgt dat uit de beslissing niet blijkt dat rekening is gehouden met het authentieke stuk van de Marokkaanse autoriteiten, het “certificat administratif charge de famille” waaruit eveneens blijkt dat verzoeker door zijn broer ten laste werd genomen in het herkomstland. Verzoeker stelt dat hij heeft voldaan aan de vereiste van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet door het voorleggen van attesten van de bevoegde overheden van het herkomstland. Verzoeker stelt dat deze tenlasteneming reeds bestond in Marokko en in Nederland, alsook dat die afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat. Hij vraagt zich af welk stuk hij uit het buitenland dient bij te brengen, indien zelfs de authentieke stukken van de bevoegde overheid niet voldoende blijken te zijn om het ten laste te kunnen bewijzen. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt zelfs dat bij ontstentenis van authentieke stukken het ten laste zijn kan aangetoond worden met elk passend middel.

Verzoeker is ervan overtuigd dat indien de stukken in hun geheel zouden beoordeeld zijn, hieruit ontegensprekelijk zou blijken dat hij ten laste was en nog steeds is van zijn Nederlandse broer. Hij herhaalt dit verschillende malen in zijn betoog. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd en getuigt dit van onzorgvuldig handelen. Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat de gemachtigde deze stukken afdoet als verklaringen op eer omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Verzoeker stelt dienaangaande dat het feit dat een

overheidsinstantie akte neemt van een eventuele "verklaring op eer", niet impliceert dat dat stuk geen enkele bewijswaarde heeft. Volgens verzoeker miskent de gemachtigde de bewijswaarde van een dergelijke verklaring op eer aangezien het past in het principe van artikel 47 van de Vreemdelingenwet (elk passend middel). Mocht de gemachtigde twifelen aan de bewijswaarde van een dergelijk stuk, dan rust op hem de bewijswaarde aangezien het stuk niet afkomstig is van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend. Volgens verzoeker heeft hij met elk passend middel, zijnde inkomstenbewijzen, geldoverschrijvingen en attesten van de Marokkaanse autoriteiten aangetoond dat hij ten laste is van zijn broer en dus niet louter verwijst naar een huurovereenkomst en domicilie. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde niet met alle dienstige stukken rekening gehouden zodat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar de arresten Reyes en Jia van het Hof van Justitie waarin het Hof onder meer stelt dat de Lidstaten hun bevoegdheden moeten uitoefenen met inachtneming van de door het EG-verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van de richtlijnen. De Lidstaten moeten zich volgens het Hof soepel opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. Verzoeker stelt dat de gemachtigde in tegenstelling met die rechtspraak zich juist zeer streng opstelt in de beoordeling van de afhankelijkheidsband van de referentiepersoon. Volgens verzoeker heeft hij alle nodige bewijzen geleverd: overschrijvingen gedurende een bepaalde periode, het inkomen van de referentiepersoon en zijn bewijs van onvermogen zodat hij aan alle vereiste voorwaarden van artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet voldoet. Volgens verzoeker blijkt eveneens dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om hem ten laste te nemen. Verzoeker acht de artikelen 47/1, 47/3, § 3 juncto artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsplicht geschonden.

Tot slot meent verzoeker dat in het kader van de huidige verblijfsaanvraag de gemachtigde, zelfs indien de voorwaarden voor gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging moet maken in het licht van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en artikel 28 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Bijgevolg had de gemachtigde rekening moeten houden met de duur van zijn verblijf, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin men binding heeft met het gastland. Er zou nergens blijken dat de gemachtigde een belangenafweging heeft uitgevoerd en hij zou geen rekening hebben gehouden met de gezins- en familiesituatie.

Beoordeling

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in feite en in rechte weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met motivering de iure door verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ook de facto wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker voorgelegde stukken om te voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet afdoende zijn. De Raad volgt verzoeker dan ook in het geheel niet waar hij stelt dat hij "op geen enkele manier" kan afleiden uit de motieven waarom zijn aanvraag werd geweigerd, noch dat de gemachtigde zou nalaten toe te lichten waarop hij zich baseert om te stellen dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij reeds in het herkomstland ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van zijn Nederlandse broer.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn.

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait*

accompli”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de gemachtigde in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “*land van herkomst*” en “*ten laste*”, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “*begeleiden*” of zich bij hem “*voegen*”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “*voegt*” of de Unieburger “*begeleidt*” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C423/12), waar verzoeker ook naar verwijst, dat de hoedanigheid van familielid “*ten laste*” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan, zoals verzoeker aanvoert, worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De gemachtigde wijst er in de beslissing op dat verzoeker de volgende stukken heeft voorgelegd:

- reispaspoort Marokko ([...]) op naam van verzoeker, afgeleverd op 29.05.2018 te Antwerpen
- visumsticker n°[...] op naam van verzoeker met inreisstempel dd. 31.06.2013
- visumsticker n°[...] op naam van verzoeker zonder inreisstempel
- visumsticker n°[...] op naam van verzoeker zonder inreisstempel
- vliegtuigticket ML Tours van 4 juli 2015 en reservatiebevestiging Air Arabia van 30 november 2017 op naam van verzoeker met bijbehorende overschrijvingen van 6 juli 2015 en 30 november 2017
- attestation de charge de famille n°[...]van 14 november 2001 en attestation de charge de famille’ n°[...]van 13 februari 2020

Dit vindt steun in het administratief dossier

Anders dan verzoeker stelt, kan de Raad geen andere geldstortingen vinden van de referentiepersoon aan verzoeker dan die twee overschrijvingen van 6 juli 2015 en 30 november 2017, die horen bij de vliegtuigtickets van 4 juli 2015 en 30 november 2017. Verzoeker erkent dat volgens de rechtspraak van het Hof veel gewicht wordt gehecht aan het over een lange periode regelmatig een som geld betalen door de referentiepersoon aan het familielid, hetgeen noodzakelijk moet zijn voor dat ander familielid om in zijn levensbehoeften te voorzien. Dit blijkt in het geheel niet uit de door verzoeker voorgelegde stukken. Uit het voorleggen van twee vliegtickets en bijhorende overschrijvingsformulieren kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent dat uit de stukken blijkt dat hij reeds in het herkomstland, in Nederland en in Marokko, financiële steun kreeg van zijn broer. Minstens is financiële steun voor twee vliegtickets niet wat wordt bedoeld met regelmatige financiële of materiële steun gedurende lange tijd om in de levensbehoeften te voorzien. De gemachtigde heeft dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat louter de vaststelling dat de referentiepersoon tweemaal instond voor de betaling van een vliegreis voor betrokkene, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko ten laste was van zijn Nederlandse broer. Niet alleen zijn deze beide betalingen te beperkt, ook kan bezwaarlijk gesteld worden dat vliegreizen een essentieel iets zijn in het levensonderhoud van betrokkene. Dit is een essentieel gegeven, aangezien het belang dat door het Hof

aan die regelmatige geldstortingen over een lange duur wordt gehecht. Waar verzoeker aanstipt dat zijn broer ook verder na aankomst in België in zijn behoeften heeft voorzien, lijkt hij te doelen op het feit dat verzoeker onderdak krijgt van zijn broer nu hij op hetzelfde adres is gedomicilieerd. Dienaangaande motiveert de gemachtigde dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient immers op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De Raad acht deze beoordeling wederom niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. De Raad volgt verzoeker niet dat hieruit impliciet zou moeten afgeleid worden dat hij geen inkomsten heeft gegenereerd in het herkomstland en geen vermogen heeft opgebouwd.

Daarnaast zou de gemachtigde er ook aan voorbijgaan dat verzoeker reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hij stelt daar verschillende jaren deel uitgemaakt te hebben van het gezin van zijn broer. De Raad vraagt zich evenwel af op grond van welk stuk de gemachtigde dit had moeten aannemen. De gemachtigde kan gevolgd worden in de motieven dat het feit dat verzoeker reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van de referentiepersoon niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Wat betreft de attesten "attestation de charge de famille" van 14 november 2001 en 13 februari 2020, kan verzoeker gevolgd worden dat dit attesten betreft van de Marokkaanse overheid. Gezien het bepaalde in artikel 47/3, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet aan documenten van de overheid van het herkomstland het nodige gewicht worden toegekend en kan verzoeker gevolgd worden dat deze stukken niet door om het even welke welwillende derde op vraag werden neergepend. Anderzijds houdt dit niet in dat een dergelijk document per definitie moet volstaan voor het voldoen aan de voorwaarde dat men in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en de gemachtigde geen oog meer zou mogen hebben voor het geheel van de voorgelegde documenten. Verzoeker vraagt zelf herhaaldelijk oog te hebben voor het geheel van de documenten en uit de motieven blijkt dat de gemachtigde ook oog heeft gehad voor het geheel van wat werd voorgelegd. In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de inhoud van de attesten niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Naast deze attesten liggen immers slechts een reispaspoort, enkele visumstickers en twee vliegtickets met twee bijhorende overschrijvingen voor. Zoals supra reeds aangegeven, is er bezwaarlijk sprake van het over een lange periode regelmatig een som geld betalen door de referentiepersoon aan verzoeker. Er blijkt verder inderdaad, zoals de gemachtigde motiveert, ook niet op basis van welke concrete gegevens de lokale Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker ten laste werd of wordt genomen door de referentiepersoon.

Dat deze attesten ook beschouwd worden door de gemachtigde als een verklaring op eer, beschouwt de Raad als een overtollig motief. Bijgevolg hoeft de Raad niet in te gaan op het betoog van verzoeker dienaangaande, die overigens zelf niet ontkent dat het om verklaringen op eer zou gaan, doch de bewijswaarde van verklaringen op eer verdedigt.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde niet met alle dienstige stukken heeft rekening gehouden zodat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden, kan dit niet door de Raad worden bijgetreden. De gemachtigde heeft elk voorgelegd stuk op zorgvuldige wijze in zijn beoordeling betrokken.

Verzoeker heeft een punt dat het Hof van Justitie stelt dat Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan maar volgt verzoeker niet waar hij meent alle nodige bewijzen te hebben geleverd. Verzoeker verwijst naar overschrijvingen gedurende een bepaalde periode, doch de Raad volgt de gemachtigde dat twee overschrijvingen hiervoor niet volstaan. Verzoeker verwijst ook naar het inkomen van de referentiepersoon maar weerlegt hiermee het motief van de gemachtigde niet dat er niet blijkt dat hij en de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Het louter poneren van het tegenovergestelde, overtuigt de Raad niet. Des te meer aangezien blijkens het administratief dossier niets is voorgelegd aangaande de inkomsten van de referentiepersoon. Ook het voormelde betoog over het impliciet bewijs van onvermogen, heeft de Raad supra al niet aangenomen. De Raad volgt dan ook niet waar verzoeker meent dat hij wel aan alle voorwaarden van artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet voldoet en dus die bepalingen geschonden zijn.

De verwijzing die verzoeker maakt naar artikel 17 van de Gezinssherenigingsrichtlijn volgt de Raad niet. Die richtlijn is niet van toepassing, aangezien zoals supra gesteld er thans toepassing wordt gemaakt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn. Waar verzoeker verwijst naar artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, is die bepaling evenmin pertinent omdat die bepaling specifiek betrekking heeft op de situatie waarbij voor een unieburger of familielid van een unieburger een verwijderingsbesluit wordt genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. In casu kreeg verzoeker niet omwille van openbare orde of openbare veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij kreeg dit louter omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

Tot slot voert verzoeker nog aan dat nergens zou blijken dat de gemachtigde een belangenafweging heeft uitgevoerd en hij zou geen rekening hebben gehouden met de gezins- en familiesituatie. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde is overgegaan tot een uitdrukkelijke motivering van de verwijderingsmaatregel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen betrekking heeft op de gezondheidstoestand, het hoger belang van de kinderen en de gezinssituatie van verzoeker. Er blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk met deze drie elementen rekening heeft gehouden. Het kwam verzoeker toe indien gewenst die motieven concreet te betwisten. Ook de motieven aangaande de beslissing tot weigering van verblijf gaan uitgebreid in op de gezins- en familiesituatie van verzoeker in het licht van de referentiepersoon en de Raad heeft deze motieven, zoals supra blijkt, reeds afdoende, zorgvuldig en niet kennelijk onredelijk bevonden.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 47/1, 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES